

Arrest

nr. 214 874 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 januari 2005 een verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2005 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep bij de Raad van State tegen die beslissing werd verworpen bij arrest nr. 189.163 van 23 december 2008.

1.2. Op 13 december 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 31 augustus 2007 onontvankelijk verklaard. Op 12 september 2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 27 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 31 januari 2011 werd deze aanvraag geweigerd. De beslissing werd ingetrokken op 23 mei 2012 en vervangen door een nieuwe beslissing van dezelfde datum.

1.4. Op 30 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.5. Op 13 juni 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 9 augustus 2012 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 10 oktober 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 maart 2013 onontvankelijk verklaard. Er werd op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Verzoeksters beroep tot nietigverklaring werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 155 077 van 22 oktober 2015.

1.7. Op 20 januari 2015 diende verzoekster een nieuw verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 maart 2015 onontvankelijk verklaard.

1.8. Verzoekster diende op 21 mei 2015 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 juni 2015 onontvankelijk verklaard en op 19 juni 2015 stelde de arts adviseur een advies op. De aanvraag werd op 22 juni 2015 ongegrond verklaard.

1.9. Op 13 juli 2016 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd na advies van de arts-adviseur ongegrond verklaard op 16 oktober 2017. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in, dat werd verworpen bij arrest nr. 202 612 van 17 april 2018.

1.10. Op 25 juli 2018 diende verzoekster een vijfde medische regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13 augustus 2018.

1.11. Tevens op 13 augustus 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: N., J. A.

geboortedatum: 11.02.1978

geboorteplaats: A.-G.

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991

A. ALGEMEEN: DE GEZONDHEIDSTOESTAND VAN VERZOEKSTER

1. Verzoekster beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de stukken in het administratief dossier, in het bijzonder de medische documenten die werden overgemaakt bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 25 juli 2018.

Verzoekster voegde bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf een standaard medisch attest toe (zie stuk 2 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. N. M., bij dit schrijven. Dr. N. M. is huisarts bij MediKuregem. Dit attest is gedateerd op 18 mei 2018 en voorzien van een uitgebreid medisch attest waarbij meer gedetailleerd kenbaar wordt gemaakt wat de situatie is waarin verzoekster zich momenteel bevindt (zie stuk 3 bij de aanvraag). Naast bovenvermelde medische attesten, voegde verzoekster tevens een psychologisch verslag bij van Dr. S. P., klinisch psycholoog (zie stuk 4 bij de aanvraag). Dit attest werd gedateerd op 8 juli 2018. Het psychologisch verslag is het resultaat van een Cultural Formulation Interview (CFI), afgenomen op zowel 26 als 28 juni 2018. Verder worden er door verzoekster nog twee medische verslagen voorgebracht van Dr. N. M., huisarts bij MediKuregem (hij volgt verzoekster reeds jarenlang op). Deze verslagen werden gevoegd onder stukken 5 en 6 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf.

Het standaard medisch getuigschrift verwijst vooreerst naar de medische voorgeschiedenis van verzoekster: arteriële hypertensie, diabetes type II, depressie en een post-traumatische stress stoornis. De diagnose in het standaard medisch getuigschrift geeft op zeer gedetailleerde wijze de beschrijving weer van de aard en ernst van de aandoening op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd ingediend.

Verzoekster ondergaat een specifieke behandeling, bestaande uit verschillende behandelingen en medicatie. Deze zijn noodzakelijk, anders dreigt verzoekster in een staat te bevinden zij het slachtoffer zou worden van haar mentale toestand met zelfs suïcide tot gevolg. Indien de behandeling en de medicatie wordt opgevolgd, bestaat er een gunstige evolutie al zal deze een termijn van meer dan vijf jaar in beslag nemen én dient verzoekster te blijven in de omgeving waar zij thans verblijft (zie punt C en D van het standaard medisch getuigschrift). De noodzaak om te blijven in de omgeving waar zij zich nu in bevindt staat volkomen haaks op de genomen verwijderingsbeslissing.

De ernst van haar mentale problematiek, wordt mede aangetoond door een psychologisch verslag bij van Dr. S. P., klinisch psycholoog (zie stuk 4 bij de aanvraag). Dit attest werd gedateerd op 8 juli 2018. Het psychologisch verslag is het resultaat van een Cultural Formulation Interview (CFI), afgenomen op zowel 26 als 28 juni 2018. Met dit verslag geeft verzoekster gevolg aan de bemerking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 17 april 2018 (nr. 202 612) waarbij werd gesteld dat verzoekster multidisciplinair wordt opgevolgd door het wijkgezondheidscentrum MediKuregem, “maar blijkbaar niet door een psychiater” (pagina 11). Verzoekster bezocht thans een deskundig specialist (klinisch psycholoog), via bemiddeling van het wijkgezondheidscentrum.

Uit de analyse van de klinisch psycholoog blijkt dat verzoekster te kampen heeft met een post-traumatische stress stoornis. Symptomen hiervan zijn herbeleving (nachtmerries), vermijden van herinneringen of emotionele uitschakeling ervan, slaapstoornissen, extreme spanning als gevolg van bepaalde prikkels, hevige reacties op prikkels alsook hevige schrikreacties bevinden zich allemaal binnen haar gedragspatroon. Zij heeft tevens opvallend ernstige somatische klachten, sterk gerelateerd aan haar onzekere juridische situatie en haar eerder maandenlang verblijf in het gesloten centrum te Steenokkerzeel (Caricole). Er wordt derhalve een (duidelijke) oorzaak aangehaald voor de mentale problematiek van verzoekster, hetgeen nog niet kon worden vastgesteld in de vorige aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoekster leeft momenteel in grote onzekerheid, o.a. inzake huisvesting en het vervullen van haar basisbehoeften, terwijl zij getroffen is door een ernstige (psychiatrische) aandoening. Hierdoor wordt haar situatie nog verergerd. De diagnose waarmee verzoekster te kampen heeft wordt verstrekt door de eerder genomen beslissingen, hetgeen in strijd is met artikel 3 EVRM. Dit maakt een onmenselijke behandeling uit.

De verzoekende partij wijst erop dat de mentale toestand van verzoekster erg broos is en door het procedureverloop wordt verergerd. Ter illustratie: op 16 maart 2017 verkrijgt verzoekster de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar medische regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard (de beslissing van 10 oktober 2016, dewelke op 20 april 2017 werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken). De kennisgeving van deze (onwettige) beslissing is een shock voor verzoekster: "Een recent negatief advies omtrent de procedure artikel 9ter betekend opnieuw een achteruitgang in haar psychosomatische gezondheidstoestand. Zij geeft meermaals te kennen dat zij zelfmoord wil plegen. Een medewerkster van ons onthaal slaagt erin haar te overtuigen dit niet te doen, waarna ze haar medicatie in de vuilbak gooit" (zie stuk 5 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

In het bijzonder wordt door de klinisch psycholoog nog genoteerd dat er een zorgwekkende evolutie bestaat tot suïcidale gedachten. Deze evolutie wijst reeds op een recente gebeurtenis, verschillende van de vorige aanvragen. Dit benadrukt net het belang van de behandeling en zorg die verzoekster nodig heeft. Door de klinisch psycholoog wordt deze diagnose ondersteund door citaten uit het Cultural Formulation Interview (CFI).

Als aanbeveling wordt genoteerd dat verzoekster zowel mentaal als intellectueel niet capabel is om volledig zelfstandig te leven. Er is dus sprake van een afhankelijkheid (mantelzorg) uit haar omgeving. Door de klinisch psycholoog wordt verder genoteerd dat ze ten allen koste in de informele zorgomgeving dient te blijven waarin ze zich nu bevindt (stuk 4, pagina 2). Deze vaststelling is essentieel. Waar in het advies van 10 oktober 2017 nog werd gesteld dat een PTSS bij voorkeur wordt behandeld in het land van herkomst (in dit geval Kameroen), met name omdat daar de taalbarrière niet zou bestaan en het medisch personeel aldaar ervaring zou hebben met culturele en traumatische context waarover het gaat, blijkt uit dit attest van een klinisch psycholoog net het tegendeel. Verzoekster dient, op basis van haar mentale toestand, omringd te blijven door haar zorgnetwerk in België.

In het attest van 18 juli 2018 wordt duiding gegeven rond de zorgomgeving waarin verzoekster zich thans bevindt: "ze gaat wekelijks werken in een stadsmoestuin waar begeleiding is, zij doet mee aan onze wekelijkse wandelingen, ze wordt bijgestaan door haar kerkgemeenschap. Zonder deze begeleiding zou mevrouw niet in staat zijn voor zichzelf te zorgen" (stuk 6). Door de klinisch psycholoog wordt genoteerd dat een verdere toekomstige diagnose rond intellectuele capaciteiten meer duiding kan brengen. Er werd daarom een behandelplan opgesteld dat zich de komende maanden zal richten op de begeleiding van de post-traumatische stress stoornis van verzoekster en haar sociaal lijden.

B. DE "GEZONDHEIDSTOESTAND VAN DE BETROKKEN ONDERDAAN VAN HET DERDE LAND" WERD NIET IN REKENING GEBRACHT BIJ HET NEMEN VAN DE BESLISSING TOT VERWIJDERING

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt duidelijk: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Bij het nemen van de bestreden beslissing wordt de gezondheidstoestand van verzoekster echter niet in overweging genomen.

In de bestreden beslissing van 13 juli 2018 beperkt de gemachtigde zich tot te stellen dat: "betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum". De enige aandacht wordt dus gevestigd op de vraag of verzoekster, al dan niet, over een geldig visum beschikt.

De bestreden beslissing bevat geen enkele indicatie dat de gemachtigde heeft rekening bij het nemen van de verwijderingsbeslissing heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster.

Nochtans is de verzoekende partij bekend met deze feitelijke situatie en dient de gemachtigde deze situatie te overwegen, alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

3. In navolging van het bovenstaande, wijst de verzoekende partij erop dat de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet kan worden gelijkgesteld met het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Beide zijn duidelijk verschillend. Waarbij in het ene geval wordt afgetoetst of verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, wordt bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de (dwingende) verplichting opgelegd aan de verzoekende partij om het land te verlaten.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bevat dan ook een duidelijke verplichting voor de gemachtigde om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Hierbij wordt overigens niet verwezen naar de criteria van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De toetsing onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet is veel ruimer, aangezien “de gezondheidstoestand” in rekening moet worden gebracht. Het is dan ook aan de gemachtigde om aan te tonen dat deze gezondheidstoestand in rekenschap werd genomen.

In de bestreden beslissing van 13 juli 2018 beperkt de gemachtigde zich echter tot te stellen dat: “betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”. De enige aandacht wordt dus gevestigd op de vraag of verzoekster, al dan niet, over een geldig visum beschikt.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij wijst tevens op de schending van de formele motiveringsverplichting, aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing op geen enkele wijze kenbaar maakt hoe de gezondheidstoestand van verzoekster werd in rekening gebracht alvorens de verwijderingsbeslissing werd genomen (temeer omdat de “gezondheidstoestand” in rekening moet worden gebracht, hetgeen dus niet valt te vereenzelvigen met de criteria onder artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in welke mate de gezondheidstoestand van verzoekster werd overwogen alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

C. DE “GEZONDHEIDSTOESTAND VAN DE BETROKKEN ONDERDAAN VAN HET DERDE LAND” WERD MINSTENS ONVOLDOENDE IN REKENING BEBRACHT DOOR DE GEMACHTIGDE

5. In het enkele geval zou worden geoordeeld dat de gemachtigde de gezondheidstoestand van verzoekster alsnog in overweging heeft genomen bij het nemen van de verwijderingsbeslissing, dan wijst de verzoekende partij erop dat minstens blijkt dat dit oordeel onzorgvuldig is.

In eerste instantie wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing werd genomen op 13 augustus 2018, nadat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van verzoekster onontvankelijk werd verklaard. Door de verzoekende partij werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend, gericht tegen deze beslissing. Indien deze beslissing zou worden vernietigd blijkt reeds dat de gemachtigde in elke omstandigheid de gezondheidstoestand van verzoekster onzorgvuldig in rekening heeft gebracht.

Echter, zelfs zonder rekening te houden met het beroep dat werd ingediend deze de beslissing om de aanvraag op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren op 13 augustus 2018, blijkt dat de gemachtigde minstens onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing gelet op de vereisten van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de feiten, waaronder het standaard medisch getuigschrift dat werd overgemaakt aan de verwerende partij bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Het standaard medisch getuigschrift verwijst naar de medische voorgeschiedenis van verzoekster: arteriële hypertensie, diabetes type II, depressie en een post-traumatische stress stoornis. De diagnose in het standaard medisch getuigschrift geeft op zeer gedetailleerde wijze de beschrijving weer van de aard en ernst van de aandoening op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd ingediend.

Verzoekster ondergaat een specifieke behandeling, bestaande uit verschillende behandelingen en medicatie. Deze zijn noodzakelijk, anders dreigt verzoekster in een staat te bevinden zij het slachtoffer zou worden van haar mentale toestand met zelfs suïcide tot gevolg. Indien de behandeling en de medicatie wordt opgevolgd, bestaat er een gunstige evolutie al zal deze een termijn van meer dan vijf jaar in beslag nemen én dient verzoekster te blijven in de omgeving waar zij thans verblijft (zie punt C en D van het standaard medisch getuigschrift).

De noodzaak om te blijven in de omgeving waar zij zich nu in bevindt staat volkomen haaks op de genomen verwijderingsbeslissing. Ook de medicatie en behandeling die verzoekster thans ondergaat

zijn essentieel voor haar. Er blijkt dan ook niet op welke manier de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden.

De ernst van haar mentale problematiek, wordt mede aangetoond door een psychologisch verslag bij van Dr. S. P., klinisch psycholoog (zie stuk 4 bij de aanvraag). Dit attest werd gedateerd op 8 juli 2018. Het psychologisch verslag is het resultaat van een Cultural Formulation Interview (CFI), afgenomen op zowel 26 als 28 juni 2018. Uit de analyse van de klinisch psycholoog blijkt dat verzoekster te kampen heeft met een post-traumatische stress stoornis. Symptomen hiervan zijn herbeleving (nachtmerries), vermijden van herinneringen of emotionele uitschakeling ervan, slaapstoornissen, extreme spanning als gevolg van bepaalde prikkels, hevige reacties op prikkels alsook hevige schrikreacties bevinden zich allemaal binnen haar gedragspatroon. Zij heeft tevens opvallend ernstige somatische klachten, sterk gerelateerd aan haar onzekere juridische situatie en haar eerder maandenlang verblijf in het gesloten centrum te Steenokkerzeel (Caricole). Er wordt derhalve een (duidelijke) oorzaak aangehaald voor de mentale problematiek van verzoekster, hetgeen nog niet kon worden vastgesteld in de vorige aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. In het bijzonder wordt door de klinisch psycholoog nog genoteerd dat er een zorgwekkende evolutie bestaat tot suïcidale gedachten. Deze evolutie wijst reeds op een recente gebeurtenis, verschillende van de vorige aanvragen. Dit benadrukt net het belang van de behandeling en zorg die verzoekster nodig heeft. Door de klinisch psycholoog wordt deze diagnose ondersteund door citaten uit het Cultural Formulation Interview (CFI).

Als aanbeveling wordt genoteerd dat verzoekster zowel mentaal als intellectueel niet capabel is om volledig zelfstandig te leven. Er is dus sprake van een afhankelijkheid (mantelzorg) uit haar omgeving. Door de klinisch psycholoog wordt verder genoteerd dat ze ten allen koste in de informele zorgomgeving dient te blijven waarin ze zich nu bevindt (stuk 4, pagina 2). Deze vaststelling is essentieel. Waar in het advies van 10 oktober 2017 nog werd gesteld dat een PTSS bij voorkeur wordt behandeld in het land van herkomst (in dit geval Kameroen), met name omdat daar de taalbarrière niet zou bestaan en het medisch personeel aldaar ervaring zou hebben met culturele en traumatische context waarover het gaat, blijkt uit dit attest van een klinisch psycholoog net het tegendeel. Verzoekster dient, op basis van haar mentale toestand, omringd te blijven door haar zorgnetwerk in België.

In het attest van 18 juli 2018 wordt duiding gegeven rond de zorgomgeving waarin verzoekster zich thans bevindt: “ze gaat wekelijks werken in een stadsmoestuin waar begeleiding is, zij doet mee aan onze wekelijkse wandelingen, ze wordt bijgestaan door haar kerkgemeenschap. Zonder deze begeleiding zou mevrouw niet in staat zijn voor zichzelf te zorgen” (stuk 6). Door de klinisch psycholoog wordt genoteerd dat een verdere toekomstige diagnose rond intellectuele capaciteiten meer duiding kan brengen. Er werd daarom een behandelplan opgesteld dat zich de komende maanden zal richten op de begeleiding van de post-traumatische stress stoornis van verzoekster en haar sociaal lijden.

De noodzaak om te blijven in de omgeving waar zij zich nu in bevindt staat volkomen haaks op de genomen verwijderingsbeslissing. Ook de medicatie en behandeling die verzoekster thans ondergaat zijn essentieel voor haar. Er blijkt dan ook niet op welke manier de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden.

6. De verzoekende partij er nog dat zij momenteel in grote onzekerheid leeft, o.a. inzake huisvesting en het vervullen van haar basisbehoeften, terwijl zij getroffen is door een ernstige (psychiatrische) aandoening. Hierdoor wordt haar situatie nog verergerd.

De verzoekende partij wijst erop dat de mentale toestand van verzoekster erg broos is en door het procedureverloop wordt verergerd. Ter illustratie: op 16 maart 2017 verkrijgt verzoekster de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar medische regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard (de beslissing van 10 oktober 2016, dewelke op 20 april 2017 werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken). De kennisgeving van deze (onwettige) beslissing is een shock voor verzoekster: “Een recent negatief advies omtrent de procedure artikel 9ter betekend opnieuw een achteruitgang in haar psychosomatische gezondheidstoestand. Zij geeft meermaals te kennen dat zij zelfmoord wil plegen. Een medewerkster van ons onthaal slaagt erin haar te overtuigen dit niet te doen, waarna ze haar medicatie in de vuilbak gooit” (zie stuk 5 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

De diagnose waarmee verzoekster te kampen heeft wordt verstrekt door de eerder genomen beslissingen, hetgeen in strijd is met artikel 3 EVRM. Dit maakt een onmenselijke behandeling uit.

7. Het oordeel van de gemachtigde is omwille van bovenstaande redenen in strijd met artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. Zoals in de uiteenzetting van de feiten reeds werd aangestipt, werd het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen op hetzelfde tijdstip als de beslissing met betrekking tot verzoeksters aanvraag om medische verblijfsregularisatie d.d. 25 juli 2018. Aldus blijkt dat pas tot het bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten nadat de verwerende partij zich een oordeel vormde over de aangehaalde aanvraag om medische verblijfsregularisatie. Tegen deze laatste beslissing diende verzoekster een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder

het algemeen rolnummer 224 707. In het arrest nr. 214 873 van 9 januari 2019 heeft de Raad na een onderzoek van de middelen het beroep verworpen. Verzoeksters betoog in het middel loopt volledig gelijk met haar betoog zoals ontwikkeld tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag op grond van artikel 9ter van 13 augustus 2018. Gelet op het ongegrond bevinden van het aangevoerde middel in het arrest nr. 214 873 van 9 januari 2019 moet in de huidige zaak tot hetzelfde worden besloten.

Gelet op het feit dat tezelfdertijd bij het nemen van het bestreden bevel verzoeksters medische toestand werd geëvalueerd in het licht van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand. Met betrekking tot de vraag of verzoekster kan reizen, bevindt er zich in het administratief dossier een synthesesnota d.d. 6 maart 2017 waaruit blijkt dat de volgende elementen werden onderzocht:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van art 74/13)

Gezins- en familielevens → betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.

Hoger belang van het kind → nvt

Gezondheidstoestand → hindert verwijdering niet. Nergens aangehaald dat betrokken niet kan reizen.”

Verzoekster voert dan wel aan dat de beoordeling van de gezondheidstoestand in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ruimer is dan de beoordeling in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zij laat evenwel na aan te duiden met welke elementen dan wel nagelaten werd rekening te houden.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing op een meer uitgebreide wijze diende te motiveren waarom *in casu* werd geopteerd voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gaat verzoekster eraan voorbij dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, in welk geval er een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. Het feit dat een bepaalde motivering een gestandaardiseerde formule bevat of betrekking heeft op een vaak voorkomend typegeval, betekent op zich niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.). De motivering vermeldt de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing gesteund is en de feitelijke vaststelling die er aan de basis van ligt, met name dat verzoekster niet over een visum of een vervangend document beschikt zoals vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist noch deze feitelijke vaststelling, noch de vaststelling dat zij zich dienvolgens bevindt in het geval gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 1° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven, kon met deze motivering worden volstaan.

Verzoekster voert tenslotte nog aan dat, zelfs indien haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dit er niet aan in de weg staat dat een terugkeer naar het land van herkomst haar blootstelt aan een schending van artikel 3 van het EVRM. In dit verband moet echter worden opgemerkt dat de beoordeling van verzoeksters gezondheidstoestand niet beperkt is tot de laatste onontvankelijkheidsbeslissing van verzoeksters aanvraag ex artikel 9ter d.d. 13 augustus 2018. Deze beslissing stelt immers vast dat verzoekster lijdt aan een aandoening die reeds eerder werd beoordeeld in de ongegrondheidsbeslissing van 16 oktober 2017. De arts-adviseur oordeelde in zijn advies m.b.t. deze procedure dat de medische verzorging in Kameroen beschikbaar was en dat mantelzorg kon worden verstrekt door verzoeksters familie in Kameroen. Met het nogmaals uitgebreid uiteenzetten van haar aandoening en het oordeel van de arts-adviseur te betwisten, maakt verzoekster geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de gekende feiten in het administratief dossier, gaande van de gezondheidstoestand van verzoekster (zie de uiteenzetting in het eerste middel) zowel als de zeer langdurige tijd dat verzoekster in België woonachtig is (haar asielaanvraag dateert van 3 januari 2005, d.w.z. bijna 13 jaar geleden) en de aanwezigheid van haar zus in België. Zij zorgt mede voor verzoekster, zoals de arts-adviseur in zijn advies van 10 oktober 2017 ook heeft bevestigd ("Alsook heeft betrokkene nog een zus hier in België wonen, deze staat op dit moment ook in voor betrokkene"; pagina 4).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS

22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen enkele belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bijzonder wordt geen rekening gehouden met de partnerrelatie van verzoekster.

2.2.2. Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven in België, in het bijzonder met de aanwezigheid van haar zus, waarvan uit de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is gebleken dat deze voor haar instaat.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. De Raad merkt op dat het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoekster betoogt dat haar zus de mantelzorg voor haar waarneemt. Zoals hoger werd aangehaald, blijkt uit het medisch advies van 10 oktober 2017 dat ook verzoeksters familieleden in Kameroen voor de mantelzorg kunnen instaan. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij inderdaad afhankelijk zou zijn van haar zus in België. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat zij

bij haar asielaanvraag verklaarde nog familieleden in Kameroen te hebben (haar ouders, stiefmoeder en broer). Zij laat na een minimum aan bewijzen aan te brengen waaruit zou blijken dat zij in Kameroen met hen geen contact of banden meer zou hebben.

Waar verzoekster in het verzoekschrift melding maakt van een “*partnerrelatie*”, toont zij niet aan met wie zij een dergelijke relatie zou onderhouden, noch sedert wanneer.

Verzoekster brengt aldus geen elementen aan in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarmee de verwerende partij – nadat de verschillende aanvragen op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet werden beoordeeld – alsnog rekening had moeten houden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT